

pai értelmében – inkább lektor, művészeti tanácsadó jelentésben.

92. Lásd a svéd drámaíró, P. O. Enquist A FÖLDIGILISZTÁK ÉLETÉBŐL című színművét.

93. Vö. Bruce H. Kirmmse: KIERKEGAARD IN GOLDEN AGE DENMARK, 157.

94. George Pattison: KIERKEGAARD, RELIGION AND THE NINETEENTH-CENTURY CRISIS OF CULTURE, 66.

95. Uo.

96. Uo.

97. Fenger: i. m. 154.

98. Jon Stewart: A HISTORY OF HEGELIANISM IN GOLDEN AGE DENMARK, Tome II, 710. k.

99. Uo. 705.

100. Fenger: i. m. 163.

101. Vö. Jon Stewart: A HISTORY OF HEGELIANISM IN GOLDEN AGE DENMARK, Tome I, 90. és 305. kk.

102. Uo. 305. kk.

103. Vö. Jon Stewart: A HISTORY OF HEGELIANISM IN GOLDEN AGE DENMARK, Tome II, 264., 266.

104. Fenger: i. m. 80. k.

105. Uo. 158.

106. Uo.

107. Uo. 160.

108. Uo. 5.

109. Jon Stewart: INTRODUCTION. In: HEIBERG'S ON THE SIGNIFICANCE OF PHILOSOPHY FOR THE PRESENT AGE AND OTHER TEXTS, 9.

110. Fenger: i. m. 53.

111. Jon Stewart: A HISTORY OF HEGELIANISM IN GOLDEN AGE DENMARK, Tome I, 122.

112. Jon Stewart: A HISTORY OF HEGELIANISM IN GOLDEN AGE DENMARK, Tome II, 10.

113. Idézi Jon Stewart: i. m. 4.

114. Uo. 9.

115. Uo. 67.

116. HEIBERG'S ON THE SIGNIFICANCE OF PHILOSOPHY FOR THE PRESENT AGE AND OTHER TEXTS, 91.

117. Fenger: i. m. 166.

118. Uo.

Pollágh Péter

POLIPOS FÁK

Ma született,
végre róla szól a nap:
Mi lett volna, ha
másra kell szavakat találnia,
nem a spórolásra,
csak egy fára, egy októberi
kopaszra, egy sutára.

Kásásan beszél:
biztos végre megette
a fejemről, annyit mondta,
a kását. Ágak, polipos fák
fogják át a nyelvét,
égyűrűk a szavak ujját.

Többé nem is gyertyák,
ujjak nőnek, ütnek át a tortán.

KOPOTT SZÓFA

Bottal jár, hamar utolérik.
Túl régi, a boltban nem kapsz
ilyet, nincsen se vége, se eleje,
a Dédi olyan, mint a Szín.
Kopott szófa. Mint a divatból,
megy ki a ruhájából,
vállfával szúrom át
a helyét, cigik a tüdejét.

A DÉDI ÖKLE

Minden varjában
zenélő doboz van, szól
a Dédi, mint a rádió,
hallom hangjában a katonát;
recseg a fadoboz,
nem tudja összetörni,
pedig van ökle,
az éj leple alatt, fiókban,
kesztyűk alatt tartja.

MINDEN SZÍN ALATT

Egyszínű a kedvem, mint a Dédi:
„Úgy néz ki, mint egy kórház.”

„Bolondokat beszélsz, aludjál.”
Nem hisznek nekem:
csak meg kell kaparni,
minden szín alatt az ő fehére,
nem csoda, ha fehéregeret lát:
a színek üregéből mászott ki,

esküszik, mielőtt őbelé bújt,
s mint fönnjáró beteg,
most föl-le jár.
Nincs kaszája, de lehet,
az én szemem nem elég
éles.

A DÉDI FOG

Saját csontjait fogja,
kopott, mint a szófa,
s azt mondja, az isten-
nek nem hazudna.

Engedjél el, Dédi.
Mennem kéne,
de nem enged.
Fog a keze, puha kenyér
száraz széle.

Átlátszik már, mint a szóda:
azt mondják,
bolondokat beszél,
egyszerre többet is,
kibeszéli őket belőlem,
menjenek az óvodába
ők, nőjenek fel
helyettem.

Both Balázs

RENÉ MAGRITTE: SZERETŐK (1928)

ruha tüdő és szív
a halállal átítatódik
láthatatlan kendőjével
megfojt a szénmonoxid

tudom én ismertem őket
mi vagyunk ez a két halott
kisujjad lakkozott körme fénylett
mikor megnyitottad a gázcsapot

és szerettük tovább egymást
iszonyú szerelemmel
halálra ítélt aki dönt
vagy éppen dönteni sem mer

RENÉ MAGRITTE: ISTEN SZALONJA (1948)

Isten szalonja ez a hely.
Akik itt élnek, már rég halottak.
Arcizmot, pengét, kertkaput –
Mindent a téboly ereje mozgat.

Kháron ladikja halkán siklik,
nyikorog, nyög az alvók ágya.
Aki nappal kört kör után ró,
éjjel mély vizű poklát járja.

A dróton túli világ tükre,
Isten szalonja ez a hely.
Őrült, aki kérdést tesz fel,
és örült, aki rá felel.

Déri Balázs

ÉRZÉKLET

Lelkem nincs, testem nem osztják tagok
részekre. Létezőkről hírt nem ad
se kép, se hang, se szag s az íz se, csak
a bőr élvez vagy tűr emléknymot:

egyetlenegy-érzékű lény vagyok,
osztatlan – bár magamról öntudat
híján, hogy mi az, ami visszahat,
és mi az, ami hat, nem tudhatok.

Belefúródva iszap- s televénybe,
tudatok és létek előtti féreg
– mozgás előjel nélkül, bentre, kintre –,

rángó bőrhenger, közegembe érek.
És itt, ez a rángás gyönyör-e, kín-e?
S ha gyönyör van, ha kín van – ez a lélek?

ÜNNEPEK, HÉTKÖZNAPOK

Az ünnepek! Mindig az ünnepek!
Fesztes tartással, illedelmesen
felöltözve két test, az elme sem
hibázik mindenestül, s ott lebeg

közben, némi érzelem, ám beteg
képzet volna remélni: visszacsen
egy nem várt mozdulat, mellékesen
odavetett mondat egy sose lett

hétköznapot. Ó, a hétköznapok!,
mikor minden lehet, minden szabad:
távolság, ütközés, adok-kapok,

szag, illat, új alsónemű, szakadt
nadrág; mezítelenség; megkopott
s fényes, meggondolt s kiszaladt szavak.

Mondod: ünnep, hétköznap egyre megy.